Влада–Радам!

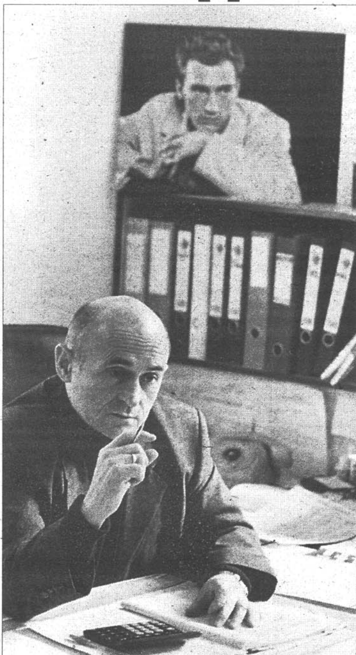
Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 219 (2221) ♦ Четвер, 25 листопада 1999 року ♦ Ціна договірна

ЕКСПОРТ РОБЛЯТЬ на Подолі!

Мало хто з киян не знає фабрику «Юність», що в «серці» історичного Києва, на Андріївському узвозі. Одного разу я завітав до фабричної крамниці і був приємно вражений: у невеликому магазинчику півтора десятка покупців прискіпливо роздивлялися досить широкий асортимент елегантного верхнього одягу для чоловіків та жінок. Важко було повірити, що ця фабрика колись спеціалізувалася на пошитті дитячого одягу, а ще декілька років тому її мало не пустили з молотка, бо її борг становив 300 тисяч доларів, а ще була восьмимісячна заборгованість у зарплаті колективу. Одразу закортіло поцікавитись, як нині йдуть справи в цього підприємства.

На знімку: Анатолій Востряков, голова правління АТЗТ «Юність».

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

(Закінчення на 5-й стор.).

Діалог з ЄС: часом різні погляди за спільної мети

Друге засідання Комітету з міжпарламентського співробітництва «Україна-ЄС», яке відбувається цими днями в стінах Верховної Ради, незаперечно засвідчило принаймні одну річ. А саме — в інтеграції нашої держави в Європейський союз в Україні зацікавлені практично всі, незалежно від політичних поглядів і посад. Цю зацікавленість продемонстрували під час учорашньої дискусії і перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк, і міністр закордонних справ Борис Тарасюк, і співголова комітету Іван Мусієнко, й представники парламентських фракцій, міністерств та відомств. Утім, дискусії засвідчили ще одне: проблем щодо інтеграції України в Євросоюз стільки, що для подолання їх потрібні справді надзвичайні, титанічні зусилля. Причому, як наголошували українські промовці, і з боку самого Євросоюзу.

(Закінчення на 2-й стор.).

25 листопада

✔ 1810 р. Народився Микола Пирогов, видатний хірург.

✔ 1838 р. Народився Іван Нечуй-Левицький, письменник.

✔ 1867 р. Альфред Нобель запатентував винайдений ним динаміт.

✔ 1956 р. Помер Олександр Довженко, кінорежисер, драматург.

✔ 1992 р. Україна встановила дипломатичні відносини з Республікою Сенегал.

У номер

Силоміць і ціни не утримати

Як і прогнозували місцеві знавці, «в потрібний момент» і на Дніпропетровщині подорожчав хліб. Головна причина зрозуміла усім: зібраний цього року врожай пшениці обійшовся в добрячу копійку, і борошно першого сорту подорожчало більш як на 50 відсотків, а вищого — майже на п'ятдесят. Як кажуть, приховане стало очевидним: досі ціни на хліб в області утримували до виборів штучно, а тутешні хлібопекарі кілька місяців поспіль потерпали від збитків.

Не побоялися навіть Бога

Подробиці замаху

Як спробу політичного вбивства на замовлення розцінює виконком Вінницької міськради замах на життя міського голови Дмитра Дворкіса. Він, як ми повідомляли, стався позавчора вранці у місті над Бугом. Ще недавно, зазначається в заяві виконкому, Дмитро Дворкіс ініціював порушення карних справ щодо розкрадання посадовими особами спирту та меляси. Нині ці факти розслідує Генпрокуратура.

Керівник прес-служби УМВС області полковник Валерій Сіроштан спростував інформацію про те, що найманий убивця стріляв з автомобіля «Запорожець». Охоронець міського голови, на очах якого розігралась трагедія, каже, що вбивця з'явився на вулиці несподівано. Був одягнений у довгу куртку і шапочку. Вогонь з автомата відкрив, коли Дворкіс виходив з автомобіля. Випустивши кілька автоматних черг, убивця кинувся тікати вздовж вулиці Максимовича, де сталася трагедія.

(Закінчення на 2-й стор.).

Проблема

За два тижні — половину боргів

Два тижні відпущено урядом України обласним адміністраціям, а також уряду Криму, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям для скорочення в листопаді-грудні не менш як на 50 відсотків заборгованості в соціальних виплатах, що фінансуються з місцевих бюджетів.

(Закінчення на 2-й стор.).

❍ Унаслідок снігопаду і сильного вітру близько 900 населених пунктів України залишилися без енергопостачання.

❍ Надходження до держбюджету від приватизації сягнули 560 млн. грн.

❍ Збільшено мито на ввезення в країну мідного прокату.

❍ У Харківській області проходять перші україно-латвійські навчання підрозділів Нацгвардії у рамках програми «Партнерство заради миру».

P.S.

До закінчення передплати на «ГУ» залишилося 6 днів

У номер

✔ Київ

За два тижні — половину боргів

(Початок на 1-й стор.).

У середньому по країні заборгованість у соцвиплатах, що фінансуються з місцевих бюджетів, становить місяць. Водночас у Тернопільській області ця заборгованість становить 4,8 місяця, Рівненській — 3,9, Херсонській — 3,2 місяця.

За даними на початок листопада, заборгованості у виплаті зарплати бюджетникам скоротилася з 872 млн. грн. до 477 млн. грн. Заборгованість у пенсіях і грошовій допомозі становить близько 1,2 млрд. грн., повідомляє «Інтерфакс-Україна».

✔ Вінниця

Не побоялися навіть Бога

(Початок на 1-й стор.).

Що найбільше дивує правоохоронців — тікав із зброєю. Пізніше її, а також одяг знайшли в лісі приблизно за три кілометри від місця події.

Усе сталося поруч із церковним храмом, одним з найкрасивіших у Вінниці. Та кілер не зважив на це.

Потерпілого Д. Дворкіса, який добрався до проїжджої частини вулиці, підібрав заступник начальника Староміського відділення міліції. Хоча зробити це могли й інші водії, які проїздили раніше, але не зупинилися. Лікарі констатують, що після проведеної операції життя Дворкіса поза небезпекою.

На час, коли пишуться ці рядки, правоохоронці поки що не оприлюднили жодної версії. Триває розслідування.

✔ Луганськ

«САЛО» проти лівих

Члени молодого Руху (Ю. Костенка) Луганщини на обласній конференції проаналізували чергову перемогу лівих сил у регіоні і вкотре поставили руба питання єдності своїх лав. Ішлося про створення потужної правоцентристської опозиції. Молоді луганські рухівці підтримали ідею щодо нової назви правої опозиції — САЛО (сучасна альтернатива лівій опозиції).

Діалог з ЄС: часом різні погляди за спільної мети

(Початок на 1-й стор.).

Адам Мартинюк, зокрема, наголосив на зобов'язаннях ЄС щодо допомоги у закритті ЧАЕС, на загрозі створення нових «завіс» унаслідок розширення ЄС на схід і вступу до нього наших західних сусідів, на неприпустимості перетворення України на сировинний додаток розвинених європейських країн. Щодо загальноєвропейської безпеки він наголосив: «Нам, європейцям, уже час зрозуміти, що в своєму власному домі ми маємо жити своїм розумом, а не за вказівками з-за океану. Щоб не траплялося таких катаклізмів, як на початку цього року на Балканах».

Іван Мусієнко наголосив на необхідності допомоги Євросоюзу під час законодавчої роботи українських парламентаріїв: щоб ухвалювані Верховною Радою закони відповідали європейським стандартам. А з цим поки що проблема, в тому числі і через брак відповідної інформації. Співголова комітету проаналізував також і ситуацію довкола минулих президентських виборів. «Сподіваємося, — зазначив він, — що для членів Європарламенту, які представляють країни з усталеною демократією, зародковий стан такої в Україні не буде приводом для відсторонення від нашої держави. Навпаки — спонукатиме до допомоги». Іван Мусієнко також закликав подумати над питанням про визнання України державою з ринковою економікою: адже це дало б нам можливість уникати сумнозвісних антидемпінгових процесів і отримувати сприятливі кредити.

Глава українського зовнішньополітичного відомства Борис Тарасюк нагадав, що Київ все ще чекає на «політичний сигнал», який, очевидно, має надати нових сил українському прагненню до євроінтеграції. Тобто, щоб у Спільній стратегії ЄС щодо України було записано про право нашої держави приєднатися до організації в майбутньому.

Здалося, що представники Брюсселя дивляться на деякі речі трохи інакше. Співголова комітету Ян Марінус Вірсма зазначив: «Якщо говорити про майбутнє розширення ЄС, то ми не бачимо тут проблем; кожна держава, яка знаходиться в Європі, має право стати членом ЄС». А посол Фінляндії (країни, яка головує нині в ЄС) в Україні Мартті Ісоаро заявив: «У ЄС вважають, що в Україні ще не завершено перехід до ринкової економіки». Він висловив думку, що без широкого політичного консенсусу, без згуртованої праці усіх політичних сил серйозні соціально-економічні проблеми, що стоять перед Україною, розв'язані не будуть. Пан Ісоаро нагадав також про зобов'язання України закрити наступного року ЧАЕС. Але й підтвердив, що ЄС підтримує створення компенсуючих потужностей на Хмельницькій та Рівненській станціях.

Насамкінець слід зазначити ще одне: дискусії, які сьогодні й завтра будуть продовжені, є стовідсотково конструктивними. Вони, поза сумнівом, збагатять розуміння сторонами проблем і прагнень одна одної. А це нині дуже важливо.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У комітетах Верховної Ради України

Земля. Росте «Дубок», заправка й полігон

Комітет з питань аграрної політики та земельних відносин розглянув подані Кабінетом Міністрів матеріали про вилучення земель для несільськогосподарських потреб у державних і недержавних сільськогосподарських підприємств та інших землекористувачів і надання їх підприємствам, установам, організаціям під будівництво промислових об'єктів, баз відпочинку, об'єктів для добування корисних копалин, а також матеріали попереднього погодження місць розташування об'єктів.

Надані матеріали, зазначили члени комітету, в повному обсязі відповідають вимогам чинного законодавства. Їх погоджено з власниками землі або землекористувачами, відповідними сільськими, селищними, міськими, районними та обласними радами, районними землевпорядниками, природоохоронними і санітарними органами, органами архітектури, здійснено екологічну експертизу об'єктів, що становлять підвищену екологічну небезпеку.

За рішенням народних депутатів — членів комітету ці матеріали вносяться на розгляд сесії Верховної Ради України.

Ось, приміром, кілька положень із майбутньої постанови:

«Вилучити та надати в постійне користування землі:

Черкаського держлісгоспу (1,0 га лісів I групи) Черкаського району Черкаської області під будівництво автодорожнього комплексу товариству з обмеженою відповідальністю «Прогрес».

Вилучити й надати в тимчасове довгострокове користування землі:

Краснолиманського держлісгоспу (3,2 га лісів I групи) Краснолиманської міської ради Донецької області під будівництво бази відпочинку «Дубок» колективному підприємству «Промислово-цивільне будівництво» строком на 25 років.

Продовжити строк користування земельною ділянкою:

акціонерному товариству «Південелектромережбуд» під базою відпочинку «Родник» на землях Краснолиманського держлісгоспу (1,7 га лісів I групи) Краснолиманської міської ради Донецької області строком на 25 років.

Попередньо погодити місце розташування:

автозаправної станції товариству з обмеженою відповідальністю «Нафта-Сервіс, ЛТД» (0,6 га ріллі) на землях запасу Балабинської селищної ради Запорізького району Запорізької області;

полігона твердих побутових відходів Яготинському комбінату комунальних підприємств (5,5 га земель, в тому числі 2,9 га ріллі) на землях запасу Райківщинської сільської ради Яготинського району Київської області;

автосервісного комплексу приватному малому підприємству «Десна-Н» (1,0 га ріллі) на землях колективного сільськогосподарського підприємства «Шпитьківське» Києво-Святошинського району Київської області».

Усього в реєстрі проекту понад тридцять питань, пропонованих на розгляд парламентаріїв.

Прес-служба Верховної Ради України.

* * *

У вчорашньому номері нашої газети в коментарі «Пристрасті за більшістю і прем'єром» допущено помилку. Написано так: «Фракція СДПУ(о) висунула свого лідера — Віктора Медведчука (це 31 депутат)». З попереднього тексту випливає, що йдеться про висунення на посаду прем'єра. Редакція змушена спростувати цю інформацію. По-перше, фракція СДПУ(о) нікого на прем'єрську посаду не висувала, а по-друге, в ній не 31, а 32 депутати.

Просимо вибачення у читачів і фракції за неправдиву інформацію.

Кому потрібен незалежний суд?

«Судді при здійсненні правосуддя незалежні й підкоряються лише закону».

(Ст. 129 Конституції України)

Актуальність цього питання значно зросла в умовах демократизації суспільства, політичного плюралізму і особливо після прийняття нової Конституції України. Якими будуть суди, як ефективно й неупереджено вони виконуватимуть свою функцію, великою мірою залежатиме від положень Закону «Про судоустрій України». Одне з основних завдань цього закону — забезпечення реалізації конституційної вимоги про незалежність суддів під час здійснення правосуддя.

Під час розроблення проектів нових законів, за допомогою яких передбачається істотно реформувати правову систему України, збільшити її ефективність, дедалі частіше можна чути нарікання на надмірну незалежність окремих суддів під час розгляду судових справ, що нібито шкодить інтересам держави.

Хоч як дивно, принципова незалежна позиція судді під час розв'язання конкретних конфліктів, що виникають у суспільстві, далеко не завжди вигідна саме йому.

Умови роботи суду, порядок їх забезпечення ставлять суддю у залежність від інших структур, а це може вплинути (і впливає) на кінцеві результати розгляду судової справи.

З огляду на це у незалежному, неупередженому правосудді має бути зацікавлене насамперед усе наше суспільство, кожний громадянин, який має бути впевнений, що хто б не порушував його права, він зможе захистити їх у суді, де буде прийнято неупереджене рішення, яке не залежатиме від волі правопорушника.

Чи створено сьогодні умови для такої впевненості громадян у незалежності суддів під час здійснення правосуддя? Однозначно — ні. Мізерні фінансові кошти, які виділяються із державного бюджету на утримання судів, примушують голів судів та суддів шукати додаткових «джерел» для фінансового забезпечення судової діяльності (оплати опалення, освітлення, ремонту приміщень, послуг зв'язку тощо) і за рахунок місцевих бюджетів, і різних форм спонсорської діяльності.

У разі появи у громадян спорів з органами місцевого самоврядування або з такими спонсорами незадоволена сторона у справі матиме сумніви в об'єктивності суду і законності прийнятого рішення, навіть якщо воно буде з усіх точок зору законне, справедливе і обгрунтоване.

Безперечно, економічна та фінансова ситуація в державі не дає змоги істотно поліпшити фінансове забезпечення судів не тільки сьогодні, а й у недалекому майбутньому. Однак змінити ставлення до нього з боку владних структур треба негайно, прийнявши спеціальні закони про порядок фінансування органів судової влади та про оплату праці суддів.

Треба переглянути також взаємовідносини між судовою та виконавчою і законодавчою владами.

Сьогодні матеріальне й фінансове забезпечення районних та обласних судів здійснюють Міністерство юстиції України та його обласні структурні підрозділи. Крім того, органи юстиції беруть участь у формуванні кадрового складу судів, збирають та аналізують судову статистику тощо. Практика свідчить, що саме через ці важелі можна реально впливати на результати правосуддя в конкретній судовій справі. За таких взаємовідносин у громадян не буде впевненості у законності й справедливості рішення суду, особливо в тих справах, де відповідачем виступає орган виконавчої влади, або й саме Міністерство юстиції.

Посилити незалежність суддів від органів виконавчої влади можливо шляхом створення при Верховному Суді України Державної судової адміністрації, яка під контролем органу суддівського самоврядування — Ради суддів України — виконувала б тільки одну функцію: здійснення фінансового та матеріально-технічного забезпечення всіх судів (крім Верховного Суду України). Така пропозиція міститься майже в усіх проектах закону України «Про судоустрій» за винятком проекту Кабінету Міністрів України, який розробляв Мін'юст.

Сьогодні існує реальна можливість створити таку адміністрацію за рахунок кадрів органів юстиції та деяких інших, які й нині обслуговують судову владу.

Істотні проблеми є й у взаємовідносинах суддів із представниками законодавчої влади. Практика обрання суддів безстроково Верховною Радою України показує, що доля кандидата на таку посаду залежить інколи від однієї репліки народного депутата про наявність у нього скарги виборця на рішення суду, яке й він, депутат, вважає незаконним.

Гадаю, що Верховна Рада України може внести до свого Регламенту положення, яке зобов'язувало б народних депутатів під час обрання суддів безстроково не обговорювати результати розгляду судової справи, по якій рішення суду набрало законної сили. Таке положення повною мірою відповідало б вимогам Конституції України, згідно з якою ніхто не має права підміняти суд, переглядати судове рішення поза органами судової влади.

Є ще одне важливе питання, яке стосується становлення незалежного суду, — обрання (призначення) керівників судових установ. Щодо голови Верховного Суду України це питання розв'язано в Конституції України — його обирають самі судді Верховного Суду на засіданні пленуму. Таким само чином обирають Голову Конституційного Суду України.

У розв'язанні цього питання треба насамперед виходити з положень Конституції України щодо повноважень гілок влади. Зокрема, до повноважень ні Президента України, ні Верховної Ради України не віднесено призначення на адміністративні посади в системі судової влади. Не можна встановлювати такий порядок і з точки зору забезпечення незалежності суддів. Адже саме за допомогою призначення на адміністративні посади та звільнення з них, розв'язання питань службового зростання суддів можна істотно впливати на судову діяльність. Передати це питання під юрисдикцію Верховної Ради України неможливо ще й тому, що вона за час свого чергового скликання просто не встигає розглянути кілька тисяч кадрових питань, тим паче, що саме до її компетенції належить обрання суддів усіх судів безстроково.

Цілком згоден із читачами та моїми опонентами в тому, що незалежність під час судової діяльності жодною мірою не може виключити відповідальність суддів у разі неналежного виконання ними своїх обов'язків або нехтування загальноетичними правилами поведінки, коли підривається авторитет як конкретного судді, так і суду взагалі.

На жаль, нарікань на роботу судів України з боку громадян дуже багато. І це пов'язано не тільки з тим, що одна із конфліктуючих сторін, як правило, вважає судове рішення несправедливим і часто-густо пояснює його особистою зацікавленістю судді, заявляє різного роду претензії до суддів.

Чималу частку недоліків у організації роботи судів треба віднести на рахунок державних органів, які не створили належних фінансових, кадрових, нормативних та матеріально-технічних умов для діяльності судів.

Але безперечно й те, що значну частину нарікань на роботу судів спричинили і неправильні дії самих суддів, недостатній рівень їхньої кваліфікації.

В Україні створений і діє механізм відповідальності членів суддівського корпусу за неналежне виконання ними своїх професійних обов'язків. Це кваліфікаційні комісії суддів, до складу яких входять як судді, так і представники органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, науковці. До компетенції таких комісій віднесено надання висновку про можливість обрання (призначення) конкретної особи на посаду судді, накладення на суддів дисциплінарних стягнень, до яких належить і звільнення їх з посади.

Певні важелі впливу на суддівський корпус має і Вища рада юстиції, яка діє в складі представників Президента України, Верховної Ради України, адвокатів, прокурорів, науковців та суддів.

Згідно з п. 12 Перехідних положень Верховний Суд України і Вищий арбітражний суд України здійснюють свої повноваження відповідно до чинного законодавства держави до сформування системи судів загальної юрисдикції відповідно до вимог ст. 125 Конституції, але не довше ніж п'ять років, тобто до 28 червня 2001 р.

Час, визначений Конституцією України для реформи судової системи, невпинно спливає.

Віталій БОЙКО,
Голова Верховного Суду України.

Ми йтимемо в парламент, щоб захищати людей праці

Хоча до парламентських виборів ще далеко, Партія національного відродження України (ПНВУ) вже тепер заявила про свою участь у парламентських виборах 2002 року у блоці з Федерацією профспілок України «Солідарність». Якщо участь політичної партії у виборах зрозуміла, то позиція профспілок у цьому політичному заході потребує роз'яснення. Тому наш кореспондент зустрівся з головою ФПУ «Солідарність» Юрієм ПИВОВАРОВИМ.

— Юрію Тимофійовичу, яка мета вашого об'єднання і чи участь у парламентських виборах не суперечить самому принципу профспілок — бути в опозиції до влади?

— Організації ПНВУ складають члени профспілки «Солідарність», і тому, як правило, наші думки збігаються. Оскільки профспілки позбавлені законодавчої ініціативи і не є суб'єктами в парламентських виборах, то ПНВУ саме та сила, партійний статус якої юридично дозволяє представляти інтереси більш як 4,5 млн. членів профспілки «Солідарність», в т. ч. і самої ПНВУ, у Верховній Раді. У нас єдина мета: забезпечити представництво наших депутатів у такому важливому для нас Комітеті з соціальної політики й праці.

У нас не так уже й багато часу залишилося до виборів. Ми повинні створити передвиборні мобільні групи для роботи в усіх областях, залучивши до партії більше членів ФПУ «Солідарність». Сподіваємося мати в парламенті 2002 року 60—80 депутатів, силу, що представлятиме інтереси людей праці.

— З яких питань у профспілок та ПНВУ спільна позиція?

— Це перш за все питання соціального захисту громадян України. Ми завжди стояли і стоятимемо на тому, щоб учасно виплачувалася зарплата, пенсії, регресні тощо. Кодекс законів про працю порушуватися не повинен. Важливим є врегулювання тарифів з оплати праці, питання підвищення зарплати. Для профспілок також важливою є взаємодія з владою, вирішення соціальних питань, щоб у суспільстві виникало менше конфліктів. Бо вони породжують недовіру до влади та її інституцій.

— Чи очікуються, у зв'язку зі спільними діями на парламентських виборах «Солідарності» і ПНВУ, якісь зміни в керівництві партії?

— ПНВУ 9—10 жовтня провела в Ялті з'їзд і ухвалила: звернутися до Голови Верховної Ради Олександра Ткаченка, щоб він став керівником партії. Поки що відповіді від Голови ВР ми не отримали...

— Напередодні першого туру президентських виборів профспілки підтримували кандидата у Президенти Олександра Ткаченка, у другому турі не підтримали жодного з кандидатів у Президенти. Чому ФПУ «Солідарність» підтримувала саме Олександра Миколайовича?

— Перш ніж прийняти таке рішення, ми довго аналізували, хто з кандидатів буде для нас найбільш прийнятною постаттю. Нею виявився О. Ткаченко, зважаючи на його позитивний досвід роботи в сільському господарстві, адже Україна була і буде сільськогосподарською державою. Крім того, програма Національного відродження України, яку представляє О. Ткаченко, приділяє багато уваги соціальним питанням і пропонує конкретні механізми їх вирішення.

— Як вважаєте, чи здатний Валерій Пустовойтенко, якого Леонід Кучма, очевидно, пропонуватиме на пост прем'єр-міністра, організувати команду, що зрушить з місця соціально-економічного воза?

— Гадаю, Валерій Пустовойтенко старанний прем'єр. Якщо в його команді будуть справжні фахівці, то він може впоратися з цим нелегким завданням.

Стосовно Президента, то думаю, що Леонід Данилович розуміє: коли народ удруге довірив керувати державою, то доведеться досить жорстко питати з Кабінету Міністрів за зроблене. Будуть зрушення в економіці, запрацюють на повну силу реформи — він виконає свою місію...

— Асоціація вільних профспілок висловлює невдоволення ухваленим законом «Про профспілки». Яка ваша позиція щодо цього документа?

— На мою думку, закон, прийнятий Верховною Радою, дає нам можливість нормально працювати і взаємодіяти. Для нас він зовсім не страшний, адже в кожній області, в кожному регіоні є наші структури, які нараховують загалом більше 4 млн. 600 тис. осіб. Тобто пройти передбачену законом процедуру легалізації для нас не становить труднощів.

Інтерв'ю взяв
Сергій ГУНЬКО.

Мораль і право

Конституційний Суд України розпочав розгляд справи за конституційним поданням народних депутатів України щодо конституційності статті 5 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини». Статтею, зокрема, встановлено, що уповноваженим може бути призначено громадянина України, який на день обрання досяг 40 років. Встановлення вікового цензу для кандидата на посаду Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, на думку деяких народних депутатів, суперечить Конституції України.

Народний депутат України Сергій Кириченко, за дорученням 47 народних депутатів України, що подали конституційне подання, зазначив, що Конституцію чітко визначені випадки, коли застосовується віковий ценз. Стаття 101 Конституції України, якою визначено правовий статус Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, не передбачає вікового обмеження для громадян на заміщення цієї посади.

Отже, суб'єкт конституційного подання вважає, що з абзацу другого статті 5 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» слід вилучити слова «на день обрання досяг 40 років» і відмінити постанову Верховної Ради України «Про призначення Карпачової Н. І. Уповноваженим Верховної Ради з прав людини» від 14 квітня 1998 року.

Та, на жаль, на запитання опонентів, який віковий ценз слід встановити для Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, Сергій Кириченко так і не дав відповіді. Що, у свою чергу, дає право припустити, що Уповноваженим Верховної Ради з прав людини може бути громадянин України, який набув дієздатності — 18 років. Та віковий ценз — це не єдиний критерій, якому має відповідати кандидат на посаду Уповноваженого з прав людини. Так, уповноваженим може бути призначено громадянина, який, крім того, має високі моральні якості та досвід правозахисної діяльності.

Отже, перед Конституційним Судом постало складне питання. Визначити, з якого віку громадянин, що претендує на посаду Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, набуває моральних якостей.

Марина КОВАЛЬЧУК.

Хроніка. Факти. Події

✔ Мінськ

Ілюзії — дозвілля Коперфільда

Глава Мінспівдружності РФ Леонід Драчевський вважає, що для реалізації положень Договору про створення Союзної держави між Росією та Білоруссю потрібно 5—6 років. «Ні в кого, — особливо зазначив у цьому зв'язку глава російського відомства, — не повинно бути жодних ілюзій стосовно того, що відразу після підписання договору, практично тієї самої ночі, настане якесь інше життя».

✔ Нью-Йорк

Напиши мені листа

Співробітники ООН, які займаються здійсненням програми «Нафта в обмін на продовольство», продовжуватимуть свою роботу доти, доки Об'єднані Нації не отримають письмового повідомлення від уряду Іраку про те, що він не має наміру й надалі співпрацювати зі світовою спільнотою у рамках цієї програми. Річ у тім, що Ірак зупинив експорт нафти на світовий ринок через турецький порт Джейхан. Багдад відкинув прийняту напередодні СБ резолюцію, яка технічно продовжувала до 4 грудня дію шостої фази гуманітарної угоди.

✔ Астана

Разом по екстремізму та сепаратизму

Казахстан, Росія і Китай дотримуються «ідентичної позиції» щодо релігійного екстремізму та національного сепаратизму, заявив Нурсултан Назарбаєв. А наркобізнес — «це зло, яке є сьогодні, буде й завтра. У боротьбі з цим злом, що не знає меж, потрібна співпраця всіх держав», підкреслив він.

✔ Вашингтон

Не варто сумувати

Перший випробувальний запуск Китаєм у безпілотному режимі космічного корабля «Шеньчжоу» викликав великий інтерес в іноземних, і зокрема американських, експертів у сфері ракетобудування та космічних досліджень. «Америці мало чого треба побоюватися, і багато чого можна отримати від вступу Китаю у світ пілотованих космічних польотів», — наводить газета «Філадельфія інкуайрер» точку зору не названих нею експертів у сфері космічних досліджень.

✔ Грозний

Підкинули грошенят

Прем'єр-міністр РФ Володимир Путін оголосив, що на реалізацію антитерористичної операції у Чечні додатково спрямовано з федерального бюджету 3 млрд. рублів.

Ці кошти — із суми додаткових доходів федерального бюджету. Вони на сьогодні становлять 58 млрд. рублів.

✔ Фотофакт

Російський солдат за допомогою потужного бінокля обстежує територію поблизу Гудермеса — у 30 кілометрах на схід від Грозного. Гудермес уже контролюються федеральними військами, зміцнюється й кільце довкола чеченської столиці.

За повідомленнями кореспондентів "ГУ" та зарубіжних інформагентств.
Фото АП.

На «дитячу хворобу» Естонія вже перехворіла

Голова Рийгікогу (парламенту) Естонської Республіки Toомас Саві зайнявся політикою вже після встановлення незалежності своєї країни. Невдовзі йому виповниться 57 років. 1970 року Саві закінчив медфакультет Тартуського університету. Був відомим спортивним лікарем, його напевне пам'ятають Валерій Борзов та багато інших українських спортсменів. На пост глави естонського парламенту обирався двічі.

— Чи можна сказати, що після березневих виборів робота естонського парламенту стабілізувалася і ввійшла в конструктивне русло?

— Вибори привели до влади політичну силу, яка володіла конструктивним і сміливим баченням розвитку Естонії і бажала швидше розв'язати ключові проблеми. Звісно, що опозиція, політичні уявлення якої різняться, пропонує інші варіанти розв'язань і намагається всіма парламентськими засобами втрутитися в ситуацію. Але ж до протистояння різних політичних світорозумінь — явище, властиве парламентській демократії. А те, що коаліція влади, яка перебуває при владі, та опозиція тягнуть у різні боки, не паралізує роботу парламенту.

— А як в Естонії з боротьбою гілок влади?

— Визначена конституцією діяльність властей спирається на принцип їх поділу та збалансованості. Звичайно, окремі розходження траплялися. Проте можна сказати, що на цю «дитячу хворобу» ми вже перехворіли і державна система сьогодні функціонує за ефективної взаємодії різних гілок влади.

— Як ви оцінюєте участь негромадян, котрі мають посвідки на проживання в Естонії, в естонських муніципальних виборах? На прикладі Латвії видно, що за такої само приблизно пропорції негромадян політики не допускають їх участі навіть у розв'язанні місцевих проблем. Чи сприяє їх участь у муніципальних виборах становленню громадянського суспільства в Естонії?

— На останніх виборах до зборів місцевих самоврядувань виборче право поряд з громадянами Естонської Республіки мали також усі іноземці, які законно перебувають в Естонії, — за умови, що вони прожили в цьому місті або волості не менш як п'ять років. Дослідження, проведене після виборів, показало, що партійні симпатії неестонців розподілилися більшою, ніж на попередніх виборах, мірою між різними партіями. Те, що перевага на виборах надається вже не тільки на підставі національної належності, є одним із показників інтеграції. І хоча найбільше неестонці підтримують усе-таки російські партії, поворот, що відбувся в поведінці виборців, а за цим і воля низки російських політиків до співпраці з урядовою коаліцією Естонії — дуже важливий момент в інтеграційному процесі.

Нині багато уваги приділяють навчанню естонської мови як державної. Реалізується найширша порівняно з попередніми програма навчання естонської мови. Її повна вартість — 11,5 мільйона крон (0,77 мільйона доларів США. — **Ред.**), і нею має бути охоплено до 10000 осіб. Сприяючи інтеграції, підтримуємо також діяльність національних культурних товариств неестонців. Не слід, звичайно, розуміти, що в цій сфері немає проблем...

— Ви згадали про національно-культурні товариства. Чи можете розповісти про діяльність українських організацій в Естонії?

— Естонія зацікавлена в такому інтеграційному процесі, щоб люди українського походження, які живуть в нашому суспільстві, зберігали б (а часто й знову відкривали) свою ідентичність і культуру. Зареєстровані в Естонії п'ять українських культурних товариств отримують пряму матеріальну підтримку і від уряду, і від місцевих самоврядувань. Уряд також підтримав 150 тисячами крон (10 тисяч доларів США. — **Ред.**) реставрацію будинку Української греко-католицької церкви. Естонське радіо випускає в ефір передачі українською мовою. Як бачите, наша держава всебічно зацікавлена в тому, щоб українці — в Естонії вони становлять близько трьо відсотків населення — почувалися добре. Певна роль у цьому і діючих тут об'єднань українців.

— Як розвиваються міжпарламентські зв'язки Естонії з Україною?

— Тісні зв'язки між нашими парламентами — природне продовження інтенсивного розвитку міждержавних відносин. І у Верховній Раді, і в Рийгікогу створено групи з міжпарламентської співпраці. Співпрацюють і комітети у закордонних справах наших парламентів. Зважаючи, що Україна взяла курс на тісну співпрацю та входження до Європейського союзу, можна прогнозувати: співробітництво наших держав, у тому числі й на рівні парламентів, стане ще тіснішим.

Інтерв'ю узяв **Володимир СТРОЙ**.

Таллінн.

Хто не ризикує, той не п'є коньяк

Кращої пори року для презентації в Києві Посольством Вірменії в Україні і Єреванським коньячним заводом оновленого французами давнього доброго вірменського коньяку, погодьтеся, вигадати важко.

На прес-конференції, яку присвячено легендам вірменського коньяку, новий президент заводу пан П'єр Лареч розповів журналістам правду про те, як його фірма спромоглася купити підприємство, про плани на майбутнє. У них і завоювання українського ринку. До речі, штурм французького ринку — у планах президента після «взяття» двадцяти країн, у числі яких Аргентина, Ліван та Сирія. Схоже, офранцужений вірменський коньяк перевершує французький. Як і колись. Ви розумієте — про це не йшлося. На жаль, економічні умови на теперішньому етапі вимагали від уряду Вірменії саме так розпорядитися своїм надбанням.

На каверзне запитання журналістів «чи продав вірменський народ свою таємницю разом із заводом?» П'єр Лареч відповів ствердно. А коли йому нагадали про те, що французи, у співробітництві з канадцями виробляючи «Наполеон», все-таки зберегли своє ноу-хау, президент заявив: це — легенда. Відповідаючи на запитання «ГУ», чи не боїться він за свій бізнес у країні та регіоні з не дуже усталеною політичною ситуацією, П'єр Лареч відповів: «Найамбітніші проекти не залежать від політичної обстановки».

Отож кияни та гості зможуть скуштувати божественний напій уже до Нового року за цінами від 30 до 120 гривень за півлітра.

Яна СТАДІЛЬНА

А може, на них заробляти?

За останній тиждень в Австралії різко загострилася ситуація з нелегальними біженцями, які масово продовжують припливати до малонаселеного Північного узбережжя країни. За цей час прибуло майже 700 осіб. Згідно з агентурними даними, ще декілька кораблів незабаром з'являться на австралійському обрії.

Усі австралійські центри, де тримають незаконних іммігрантів, уже переповнено, і федеральний уряд розпочав будівництво ще одного у штаті Південної Австралії. Прогнозують, що витрати на затримання, утримання та вислання непроханих «гостей» цього року становитимуть близько 200 млн. австралійських доларів (майже 130 млн. американських). Більшість іммігрантів останньої хвилі — громадяни Іраку та Афганістану. Вони можуть легко довести, що, відповідно до визначення ООН, є вигнанцями.

Австралійські прикордонники тепер отримали право перехоплювати такі кораблі у міжнародних водах. За деякими підрахунками, міжнародні банди, які незаконно перевозять так званих біженців, заробляють до 10 млрд. австралійських доларів щорічно. Велика частина іммігрантів прямує до Австралії, бо ця країна підписала міжнародні документи про захист біженців.

За останні десять років в Австралії затримали майже 5000 нелегальних іммігрантів, з них лише 970 отримали дозвіл на постійне проживання в Австралії. Водночас в Австралії майже 50 тисяч громадян інших держав мають прострочені візи.

Деякі країни не дуже «виштовхують» нелегальних іммігрантів, бо ті стають дешевою та безправною робочою силою. Стверджують, наприклад, що на таких робітниках Таїланд заробляє до 2 млрд. американських доларів щорічно.

Павло АНГЕЛУЦА.

Австралія.

Нансен — перший, Хейєрдал — четвертий

«Людиною століття» названо в Норвегії славетного полярного дослідника, вченого, політика, дипломата, лауреата Нобелівської премії миру Фритьофа Нансена (1861—1930). Він перший перетнув на лижах Гренландію, на лижах намагався дістатися й Північного полюса, дрейфував на судні «Фрам» у кригах Північного Льодовитого океану. Після закінчення першої світової війни Нансен став символом боротьби за мир у всьому світі. За допомогою Ліги націй йому вдалося репатріювати мільйони військовополонених.

Найвпливовіша газета країни «Афтенпостен» провела опитування громадської думки, під час якого запропонувала читачам визначити «людину століття». На другому і третьому місцях опинилися норвезькі монархи. Легендарний мандрівник Тур Хейєрдал удостоєний четвертого місця. До десятки ввійшли також політики, які протягом багатьох років очолювали уряд країни.

Експорт роблять на Поділі!

На знімках (зліва направо): швачки Алла Гайдук і Віра Мудрик; Оксана Свинар; контролер крою Валентина Досенко.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Виробництво

(Початок на 1-й стор.).

Голова правління АТЗТ «Київське швейне підприємство «Юність» Анатолій Востряков привітно зустрів і перед тим, як щось розповісти, порекомендував спочатку побачити. В доволі просторому цеху працювали сотні швейних машин, рухалися конвеєри, викроювали матерію, шили, прасували. Одразу привернула увагу автоматизація виробництва. Сергій Павленко, виконавчий директор, пояснив, що колектив працює винятково на імпортному обладнанні, яке дає можливість виконувати складні операції. До того ж якісно. Приміром, склеювати різні типи тканин у різних температурних режимах та багато інших чудернацьких операцій, що їх виконують машини з програмним керуванням. Така техніка коштує дорожче за автомобілі, і сьогодні без неї неможливо працювати, бо саме вона допомагає робити продукцію конкурентоспроможною на європейському ринку. Крім цього, для пошиття використовують тільки італійські та голландські тканини, оскільки за якістю вони одні з найкращих у світі. Хотілося б використовувати і вітчизняні тканини, але, на жаль, вони ще далекі від світового рівня, а ще текстильники вимагають стовідсоткову передоплату за 45 днів. Тоді, як іноземні партнери дають можливість розраховуватися протягом 60 днів після надходження матеріалів.

Ми з виконавчим директором підійшли подивитися готовий одяг. Перше, що я побачив, вразило мене найбільше, — переді мною висів ряд курток всесвітньовідомої фірми HUGO BOSS. Сергій Васильович, побачивши моє здивування, посміхнувся і запитав: ви, мабуть, після цього почали вірити в те, що весь імпорт робиться на Подолі? У відповідь я попросив переконати, що це не так.

— Компанія HUGO BOSS наш стабільний партнер уже не перший рік, — каже Сергій Павленко. — Після тривалих випробувань фахівці компанії переконалися: ми в змозі виконувати всі їхні вимоги не гірше, ніж інші європейські фабрики. Мало того, звичайна фабрика на Подолі в 1998 році посіла перше місце за якістю серед 10 європейських, які також виготовляють продукцію для цієї компанії. На нашій фабриці постійно працюють представники цієї фірми, які надають свої тканини, викройки моделей тощо. Тому це не підробки, а оригінал. Так само ми виготовляємо верхній одяг і для французьких, німецьких та італійських компаній. Наші дизайнери розробляють і свої моделі, основна ідея яких — простота та елегантність. Вони мають великий попит як у нас, так і в Європі. Наприклад, американці після ознайомлення з нашою продукцією одразу забрали всю колекцію, і тепер ми маємо партнерів і в Америці.

Запитую, а яка ціна цього вишуканого одягу? Ціна коливається в середньому від 300 до 400 гривень. Але товар того вартий. Щоправда, 70 відсотків цієї продукції йде на експорт за давальницькою схемою.

— Наскільки вам вигідно працювати на іноземні фірми і чи не образливо? Адже нас використовують фактично як дешеву робочу силу?

— Нині за рахунок такої співпраці роботу мають 600 чоловік, які регулярно отримують зарплатню. Можливо, не таку велику, але стабільну. Весь час оновлюємо техніку, щороку беремо в лізинг до 20 машин. Платимо всі податки. Крім цього, утримуємо гуртожиток, їдальню та іншу інфраструктуру. Важливо й те, що, працюючи з відомими іноземними компаніями, ми вчимося у них, тягнемося до сучасного рівня пошиття одягу і вирощуємо нове покоління майстрів. Нині наш річний грошовий обіг становить до 3 млн. німецьких марок. Тобто ці гроші надходять до України. Уявіть собі, якби всі малі й середні підприємства так працювали, то скільки б капіталу крутилося в обороті. І нарешті, ми певною мірою захищені від інфляції, бо маємо валютні надходження. Сьогодні ми працюємо на партнерів, а завтра й самі зможемо скористатися такою схемою. Декілька років тому ніхто не вірив, що з підприємства-боржника можна зробити успішне виробництво.

Михайло ЛІВАНДОВСЬКИЙ.

Заповіт плюшевого слона

Щоб відродитися, нашій легкій промисловості не вистачало одного — розвалу

Зізнаюся, коли б мені сказали, що я все життяноситиму одяг допотопних фасонів вітчизняних швейних фабрик, це надовго стерло б посмішку з обличчя і додало зморщок стурбованості: що ж придумати? Та коли б мене вирішили порадувати повідомленням про сконання швейного виробництва в країні, я просто заголосила б. Дім, де нема нитки, голки або клаптика тканини, — не дім. А той, хто не вміє елементарного — одягнути і нагодувати себе, — хто він?

З цим запитанням я прямую до галузевого управління ринку товарів Мінпромполітики, пам'ятаючи, що ще якихось десяток років тому легка промисловість укупі з харчовою забезпечувала до 40 відсотків бюджетних надходжень. А нині немає й жодного відсотка прибутку. Зате куди не кинь оком — прилавки вгинаються від товарів. Привізний ринковий мотлох виманює останні копійки з порожніх гаманців, з якими на порозі дорогих салонів-крамниць робити нічого. Але голий не ходитимеш! І смішним — не станеш. Хочеться хоч не нарівні з модою, так услід за нею. А це означає: вбиратися у щось «мейд ін не наше».

— І ви так спокійнісінько з цим миритеся? — питаю тих, хто за посадою покликаний формувати політику у вітчизняній промисловості? Та чи є ця політика взагалі з огляду на надзвичайно скромний асортимент товарів рідної української марки?

Олександр Бородиня, начальник управління ринку товарів легкої промисловості, розвіює мої сумніви цифрами. Виявляється, торік із України до Європи і Америки експортовано одягу і взуття на 300 млн. доларів. Там наш товар — нарозхват. Ось тільки не здогадуються панове покупці, чиїми руками вироблено стильні блузочки чи пальта. Зазвичай, роблять їх із так званої давальницької сировини за заморськими лекалами і «рецептами». Саме туди, за моря, й відправляють благополучно. А що залишається нам? Виявляється, річ не менш цінна і корисна — досвід.

Із розмови з Олександром Григоровичем і його заступником Ніною Будянською вимальовувалася не така вже й безрадісна картина. Криза перехідного періоду навідмах ударила галузь на початку 90-х років. Але вона і загартувала ті підприємства, що вистояли. А було там усяке. Роздержавлення охопило легку промисловість. Яких тільки форм власності не створювали на своїх заводах і фабриках швейники, текстильники, шкіряники, взуттьовики... І, напевно, на все це треба було перехворіти, як на вітрянку. Щоб зрозуміти, наскільки важлива не вивіска, а сенс господарювання по-новому. Нині вже ніхто не кроїтиме і шитиме заради власного задоволення. Коли виробляти те, що не продається, ліпше взагалі зупинитися. Зупинилося останніми роками чимало — в галузі з 500 підприємств тримаються на плаву дві третини. І всього сім із них — державної власності. Але завдяки нехай принизливій (на перший погляд) толінговій схемі роботи — на сировині зарубіжних замовників і за їх правилами — підприємства вижили, навчилися без халтури і авралів якісно і вчасно постачати товар на ринок, а не на склад. На мізерний прибуток ощадливо і розумно — переозброювати виробництво, «тримати носа» за вітром прогресу і купівельного попиту.

— Так свого часу працювала Угорщина, вражаючи нас, радянських, своїми чоловічими сорочками, взуттям, — підняв трохи завісу «таємниці» Олександр Бородиня. — Той досвід і став стартовим майданчиком для угорських, чеських, польських «легковиків». А нам усе опановувати довелося дуже швидко шляхом спроб і помилок. Серед помилок — те, що називають «зарегульованістю» ринку.

Приміром, основною причиною «загибелі» виробництва іграшок і загалом товарів дитячого асортименту (скоротилося порівняно з 1990 роком у 200 разів!) стали унікальні бар'єри, яких немає ніде у світі. Мало того, що знято держпідтримку, то ще й запроваджено обов'язкову сертифікацію кожного нового виготовленого слоника або ведмедика, сандалій або тапочок. Адже це і довго, і важко, і дорого. Та головне — не потрібно. Ані дітям, ані виробникам. А потрібно тим, хто видає сертифікати. Добре джерело доходів. Можна подумати, що, сертифікуючи одяг і взуття, виявляємо особливу турботу про споживачів.

— Зовсім ні, — заперечують легковики. — Скрізь і всюди під контроль беруть сировину, а не готовий виріб. Сертифікують навіть не хутро, з якого шиють іграшки, а волокно. Сертифікат видають волоконнику. Виробників волокна не так уже й багато, тож десяток точок контролю спроможні забезпечити цілковиту безпеку. Але у нас Держстандарт вигадав таку систему сертифікації, що відбі'є бажання взагалі щось робити. Хто працюватиме, зазнаючи збитків, домагаючись, приміром, сертифікації сотень видів взуття? Поки відвезеш до Києва в лабораторію одні зразки, бачиш, на ринку попит змінився і шити треба інше. Ось і виходить, що вигідніше ввозити і продавати чуже, ніж створювати своє. До того ж привізний товар ніхто особливо не перевіряє на наявність сертифікатів.

Таких непогодженостей у виробничому процесі більш ніж достатньо. Вони жорсткіше, ніж недосконала податкова система, «обламують» підприємницький ентузіазм. Тепер ось попри те, що Євросоюз розширив квоти на швейні вироби з України, у нас окреслилася тенденція до згортання цього виду бізнесу. Не поспішають зарубіжні інвестори на наші підприємства легкої промисловості. В чому причина? Чиновники Мінпромполітики впритул нині працюють над цією проблемою, вивчаючи тенденції ринку, його перспективи для наших товарів. Товари ці, незважаючи ні на що, з'являються. Традиційні столичні весняні й осінні ярмарки підтверджують це. Назви таких виробничих фірм, як «Талан» (Ромни), «Селена» (Запоріжжя), «Трембіта» (Чернівці), «Чексил» («Чернігів), «Орель» (Дніпропетровськ), «Дана» і «Ластівка» (Київ) у всіх на вустах. За десять місяців поточного року вперше намітився приріст товарної продукції — у порівняльних цінах на 1,8 відсотка. Але це, як то кажуть, — крапля в морі. А проблем ще більш ніж досить. І загалом — штучно створених. Ну хіба не абсурд, що саме міністерського управління й те і вдень зі свічкою не знайдеш. Так «замаскували» його на колишньому секретному заводі. «Гідроприлад», перевіривши з центру Києва, що жоден інвестор, жоден бізнесмен і просто фабричний директор попри все бажання дороги сюди не знайдуть, а не те що ідеї хороші принесе. Ось і варяться у власному соку тридцять два фахівці — все, що залишилося від колись самостійного Міністерства легкої промисловості, маючи за винагороду вельми скромні чиновницькі ставки. І жодних творчих стимулів. Окрім, хіба що, спогадів про майбутнє.

Людмила МЕНЖУЛІНА.

У номер

✔ Полтава

"Кредмаш" поглядає на закордон

Наступного року полтавське ВАТ "Кредмаш" передбачає виготовити 47 асфальтобетонозмішувачів, 20 котлів для транспортування литого асфальту, 40 комбінованих поливальних машин, понад 70 одиниць іншої спеціалізованої техніки. Всього обсяги виробництва становитимуть більш як 60 мільйонів гривень. Це дасть можливість стабілізувати роботу, підтримувати життєдіяльність соціальної сфери. Оскільки рідна держава закуповує заводську продукцію в обмеженій кількості, акцент маркетингової політики здійснюється на зовнішньому ринку, насамперед російському і прибалтійському. Зокрема, у вересні ц. р. на замовлення Таллінна виготовлено 150-тонну асфальтозмішувальну установку ДС 168. Встановлено також ділове співробітництво з французькими фірмами, які сприяють модернізації виробництва.

✔ Луцьк

З поїзда — на базар

Молодший тезка знаменитого одеського «Привозу» відкрився у Луцьку. Місцевий «Привоз» розташовано під боком залізничного вокзалу.

А почалося з того, що селяни й дачники, аби вторгувати хоч якусь копійчину за нинішнього безгрошів'я, почали продавати молоко, сметану, сир, яблука та інші сільгосппродукти просто на асфальті привокзальної площі. Міська рада визначила спеціальне місце під облаштування нового базару. Ось так і народився «Привоз», що є вже четвертим міським базаром в обласному центрі.

✔ Кіровоград

Збудували всією громадою

Уперше з часів здобуття Україною незалежності у Кіровограді введено в експлуатацію нове приміщення загальноосвітньої школи. Її будівництво розпочалося ще в 1990 році поряд з аварійним приміщенням школи, спорудженої ще у минулому столітті. Будували, як мокре горить, постійно не вистачало коштів.

Про "заморожений" довгобуд торік знову згадали. Кіровоградський міськвиконком узяв будівництво під власну опіку. Було замінено генпідрядника — ним стала приватна фірма. Знайдено спонсорів. Підприємства і приватні фірми Кіровограда допомагали чим могли: грошима, меблями, обладнанням. Можна сказати, будували школу всією громадою. Новенька школа-красуня на початку другої навчальної чверті гостинно відчинила двері перед кіровоградськими школярами.

✔ Луганськ

Соборна є, собор буде

Площа у Сіверськодонецьку недарма нещодавно отримала назву Соборної. Саме тут триває зведення Свято-Христоріздвяного собору, який почне діяти напередодні святкування 2000-ліття Різдва Христового. У проекті храму, створеному фахівцями місцевого НДІ «Хімтехнологія», враховано і відомі традиції будівництва церков, що є пам'ятками архітектури, і сучасні вимоги їх зведення. Унікальну споруду будують усім містом за активного сприяння місцевої влади. І, безперечно, вона стане окрасою Сіверськодонецька.

✔ Рівне

Черниці стали власницями

Черниці Свято-Троїцького монастиря, що в Корецькому районі Рівненської області, стануть власницями переробного підприємства. Тут молоко з підсобних господарств селян перероблятимуть на сир, масло, сметану. Втілити ідею настоятельниці монастиря ігумені Наталії допомогли німецькі доброчинники, які не лише надали обладнання на 500 тисяч марок, а й змонтували його.

Мал. Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

За сантехнікою знову черга

Останні новини від «Дніпрокераміки» шукайте в «Інтернеті»

Вітчизняний стиль

250 робітників товариства з обмеженою відповідальністю «Дніпрокераміка», що в райцентрі Пологи — за 100 кілометрів від Запоріжжя, почали отримувати заробітну плату за допомогою магнітних карток. Але не поспішайте сміятися з «відсталості провінції» — так, у столиці й обласних центрах цим уже нікого не здивуєш. Найважливіше те (а ось цим можуть похвалитися далеко не всі і в стольному граді), що працівники «Дніпрокераміки» напевне знають, якого числа на їх рахунок у філії Пологівського відділення банку «Україна», розташованому безпосередньо на території підприємства, буде нараховано і аванс, і зарплату. А вона, між іншим, у жовтні становила тут у середньому 433 гривні. Є робітники, котрі заробляють і по 900—1000.

Якщо в когось з'явилося запитання стосовно справної сплати податків, то не турбуйтеся: завдяки «Дніпрокераміці» бюджет району нинішнього року поповнився більш як на мільйон гривень.

І коли директор ТОВ Андрій Чеберко каже: «В Україні є підприємства, якими можна гордитися!», то має на увазі і своє сучасне виробництво.

До речі, вручаючи нещодавно одному з наших передплатників заохочувальний приз редакції —умивальник «Тюльпан», наданий для цього якраз «Дніпрокерамікою», був приємно вражений захопленням Сергія Богдана із Запоріжжя. З'ясувалося, що Сергій Іванович понад рік тому купував пологівську сантехніку, й тоді, каже, умивальник був значно нижчої якості: уявляєте, не було за що його прикріпити! А тепер, бачите, все продумане до дрібниць!..»

Андрій Чеберко знає про зміну настроїв у своїх споживачів:

— Ми справді виробляємо сантехніку, яка сьогодні має величезний попит. Бо за якістю вона ніскільки не поступається перед польською, угорською, чеською. Ми їх випередили за якістю, а про ціну я вже й не кажу: у них значно дорожча. Ось чому в нас і стоїть черга.

Справді, коли ви захочете придбати сантехніку безпосередньо на заводі, то краще приїжджайте зранку. Інакше втратите час через очікування в черзі. Вся продукція, хоча проти минулого року її місячний випуск збільшили в півтора разу — нині це 3,5 тисячі комплектів, розходиться миттєво.

— Ніде правди діти, — не приховує Андрій Іванович, — буває, що й не встигаємо задовольнити весь попит...

Про конкуренцію на ринку сантехнічних виробів і велику увагу до нього — у тому числі й вітчизняного виробника — з боку будівельних організацій «Голос України» дізнався на початку липня з власного досвіду. Не встигли ми розповісти на своїх сторінках про «Дніпрокераміку», як до корпункту газети в Запоріжжі зателефонували з «Київміськбуду». Згодом і Андрій Чеберко розповів, що відразу після нашої публікації йому зателефонували зі столиці й запросили на зустріч.

— Результатом розмови з першим віце-президентом «Київміськбуду» Станіславом Мартинюком, — каже Андрій Чеберко, — стала домовленість про те, що відтепер нашу сантехніку холдингова компанія також пропонуватиме своєму замовнику. Відповідне доручення було дано начальнику управління тресту «Київспецбуд» Миколі Фощану, який незабаром побував навіть у нас на заводі. Оскільки будівельники багато об'єктів здають восени, коли традиційно знижується продаж сантехніки на ринках і в магазинах — люди в цей час значно менше ремонтують квартири, то для нас співпраця з такою сильною компанією буде дуже доречна. Між іншим, уже телефонували з Києва, нібито є перспективи на конкретні замовлення.

Тут варто додати, що нинішнього року на «Дніпрокераміці» повністю відмовилися від бартеру, який ще торік був рятівною паличкою у розрахунках із різноманітними фірмами. Звичайно, такому кроку сприяв високий попит на якісну пологівську продукцію. Хоча щодо якості, то А. Чеберко вже живе майбутнім. Каже, колективу до снаги робити новий крок в оновленні не просто сантехнічних комплексів, а власне виробничих технологій: «Хоча ми на голову вище українських колег-конкурентів, але не маємо права відставати й від Європи, де мода на унітази змінюється значно швидше...» Тож уже наступного року, переконує, «Дніпрокераміка» вироблятиме нові комплекти сантехніки серій «люкс» і «напівлюкс». Нині таку імпортують до України і продають в елітних магазинах по 3—5 тисяч гривень. Пологівські комплекти будуть не нижчої якості, але значно дешевші.

Приємно вразила мене й ще одна новинка у «провінції». Її можна назвати європейською системою обслуговування. Скажімо, раніше вмивальник з підставкою та унітаз із бачком треба було купувати окремо, а технічну комплектацію — окремо. Скільки мороки було, поки вдавалося дібрати необхідне. Нині заводчани пропонують покупцям повний комплект оснастки. Яка, як і діюча на підприємстві технологія виробництва, також італійська. Це означає, що якість доповнюється дизайном законодавців сантехнічної моди. Бо того вимагає ринок.

А що воно таке — той ринок, пологівці дізналися на власній шкурі. 28 листопада шість років тому в Запоріжжі було презентовано спільне українсько-італійське підприємство «Дніпрокераміка». СП з часом наказало довго жити, поставивши перед молодим колективом і таким же директором безліч проблем. Багато хто не вірив, що вдасться випливти. Але наші люди довели, що не святі горшки — вибачте, сантехніку європейську — ліплять. Директор, озираючись нині на пережите, зізнається: не зовсім уже й віриться, що то все було з ними. І додає: «Даремно нічого не минає!» І в його словах — уже впевненість і бажання нових висот. Чого щиро й бажаємо.

Володимир ДУПАК.

Пологи
Запорізької області.

Як бізнес, моторні «човники»?

Поторгуємося?

Те, що на вітчизняних ринках найходовіший товар —несертифікований, безакцизний і до того ж контрабандний, було для мене несподіванкою. Про це дізнався випадково від своєї знайомої з оптового продовольчого ринку. Вона — дрібний підприємець, має декілька своїх точок.

Оксана давно вже в торговому бізнесі. Останнім часом продає нелегальні продукти, завезені з Польщі. Тричі на тиждень їздить туди легковиком з причепом і затоварюється щоразу на 2,5 тисячі доларів.

Поцікавився, як цей товар проходить через нашу митницю? З'ясовується, — дуже просто. Поляки не заперечують проти вивозу продуктів, а от наші митники на цьому непогано заробляють. За те, що машина їде без сертифіката на продукти, треба дати 5 гривень, далі, щоб уникнути проблем під час перевірки вантажу, — 5 — 10 гривень, за перевірку документів — ще 10. «Розтаможка» коштує 100 доларів. Із них в офіційну касу надходить лише третина. Екологічний «здир» — 10 гривень, офіційно — значно дорожче. Одразу за митницею на підприємців чекають ненаситні податківці. Для них також треба відрахувати 20 — 30 доларів, а потім уже дрібниці — по 10 гривень на кожному КП «сиротам»-даїшникам.

Про прибутки говорити досить складно. Якщо підсумувати вищезгадані витрати й додати оплату за оренду місця (500 гривень) і зарплату продавцям (250 гривень) та всіляким перевіряльникам, то, в ліпшому разі, собі залишається всього 50 доларів.

Інші дрібні підприємці везуть товар, наприклад, каву та ікру, з Москви переважно потягами. Для цього домовляються з начальниками поїздів, а ті залагоджують справу з митниками. Щоправда, трапляється, що на митників наїжджає інспекція, тоді конфіскують усе, і — плакали ваші гроші. Хто везе товар з Польщі, може пересидіти декілька днів на другому боці кордону.

Хоч би що там було, а сьогодні мало бути «човником». Треба бути ще й моторним!

Михайло ЛІВАНДОВСЬКИЙ.

А «Борисфен» живе собі...

Бориспільські футболісти мріють про виграш Кубка України серед команд другої ліги

Спорт

Футбол. Останніми днями в офіс ФК «Борисфен» лунало чимало телефонних дзвінків. Прихильники команди, яка є лідером групи Б після першого кола першості країни і фіналістом Кубка України-99/2000 у другій лізі, тривожно запитували: чи існуватиме колектив надалі?

Щоб відповісти на це та інші запитання, з журналістами провідних видань і телебачення зустрілися керівники «Борисфена» — віце-президент Георг Іваненко та виконавчий директор клубу Ігор Ковалевич.

Георг Денисович розповів, що з першого грудня команда йде у відпустку. Настрій у колективі піднесений. Гравцям і тренерам виплатили зарплату і преміальні. Своєю грою в нинішньому сезоні більшість футболістів «Борисфена» заслужила й цінні подарунки, які вони отримають на урочистій клубній вечірці. Отже, фінансові справи бориспільського клубу міцні. І це насамперед завдяки виробничим структурам, які чесно заробляють гроші для футбольної команди, і її щирим друзям.

— Неприємна історія сталася з нашим уже колишнім головним тренером, — розповідає пан Іваненко. — Сергій Морозов тишком-нишком залишив колектив, подався до Івано-Франківська і прихопив із собою п'ятьох гравців. Вони, звичайно, вже повернулися. А от Сергій Юрійович, звільнений з посади в нас, збирається працювати у «Прикарпатті». Хай йому щастить на новому місці. Він, безперечно, фахівець класний, багато зробив для нашого клубу. Але й без нього «Борисфен» житиме і радуватиме прихильників, яких у нього і в столиці, і на Київщині вистачає. І нового наставника — людину творчу, серйозну, вдумливу, обов'язкову — вже дібрали. Його ім'я назвемо в перші дні зими.

— Свого часу ми пішли на експеримент, — приєднується до розмови Ігор Ковалевич, — створивши спеціальний план роботи з підготовки майстрів. А першим пунктом у ньому була організація дитячо-юнацької школи в селищі Щасливому. Як бачите, накреслене втілено в життя. Школа плідно працює. Її душею є чудовий тренер Віктор Вареница. З випускників закладу створено команду майстрів. Із 21 гравця «Борисфена» 12 — вихованці бориспільського футболу.

До речі, багато з наших хлопців привернули увагу тренерів провідних клубів. Зокрема, їх запрошують до міланського «Інтера», леверкузенського «Байєра», а ще до київського «Динамо», «Чорноморця». Однак наша політика така: спершу створити справді боєздатний ігровий ансамбль, вийти до першої ліги. А далі — побачимо...

— Виношуємо ще одну благородну ідею, — продовжує тему Георг Денисович, — готувати резерв до національної збірної. Скажімо, група наших гравців, яких уже залучено до національних юнацьких і молодіжних команд, зростатиме, набиратиметься досвіду і колись утворить кістяк головної команди країни. Таке собі створення збірної знизу. Так, до речі, було в Хорватії, яка торік стала бронзовим призером чемпіонату світу. Свого часу її провідні виконавці: Шукер, Бобан, Просинечки, Бокшич та інші — в складі збірної колишньої Югославії виграли молодіжний чемпіонат світу.

Були запитання і про найближчі плани «Борисфена». З відпустки команда повернеться 24 грудня. П'ять днів удома: тестування, медичне обстеження, початок роботи. З 29 грудня по 10 січня — новорічно-різдвяні канікули. Потім — домашній етап підготовки. Є в планах і тренувальний період за кордоном — або в Австрії, або в Єгипті, або в Ізраїлі.

Бориспільські футболісти мріють про виграш Кубка України серед команд другої ліги (за вихід до фіналу вони вже заслужили звання майстрів спорту). І дуже хотіли, щоб той фінал проти херсонського «Кристала» склався з одного матчу, котрий відбувся б обов'язково у столиці, хоч би й на полі НСК «Олімпійський». Як бачимо, «Борисфен» живе насиченим і динамічним життям і має честолюбні плани. Отже, не хвилюйтеся, прихильники команди.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Ліга чемпіонів. Другий етап групових змагань.

А. «Герта» (Німеччина) — «Барселона» (Іспанія). 1:1. Міхальке — Луїс Енріке.

«Спарта» (Чехія) — «Порту» (Португалія). 0:2. Друлович, Жардел.

В. «Фіорентина» (Італія) — «Манчестер Юнайтед» (Англія). 2:0. Батістута, Бальбо.

«Валенсія» (Іспанія) — «Бордо» (Франція). 3:0. Фаріньос, Іліє, Кілі Гонсалес.

Кубок УЄФА. Перші матчі 1/16 фіналу.

АЕК (Греція) — «Монако» (Франція) — 2:2, «Болонья» (Італія) — «Галатасарай» (Туреччина) — 1:1, «Удінезе» (Італія) — «Байєр» (Німеччина) — 0:1, «Вольфсбург» (Німеччина) — «Атлетіко» (Іспанія) —2:3.

Хокей. Чемпіонат СЄХЛ. **«Беркут» (Київ) — «Металургс» (Ліепая) — 1:1 (0:0, 1:1, 0:0).** Сливинський, 30 — Пстига, 39.

Товариські матчі молодіжних збірних. Латвія — Україна. 2:6 (0:4, 0:1, 2:1). Шайби в гостей закинули: Панченко — дві, Хміль — дві, Шафаренко, Юденко.

Латвія — Україна. 1:7 (0:2, 0:2, 1:3). Заблудовський — дві, Терла — дві, Хміль, Шафаренко, Щербатюк.

Успішно стартував у чемпіонаті світу АТП, що відбувається в німецькому Ганновері, американець Піт Сампрас. Він переміг бразильця Густаво Куертена 6:2, 6:3. Участь у турнірі беруть вісім найсильніших тенісистів за підсумками сезону.

Оголошення

До уваги акціонерів ВАТ «Чексіл»

Правління ВАТ «Чексіл» повідомляє про внесення змін до порядку денного позачергових загальних зборів акціонерів товариства, які відбудуться 7 грудня 1999 року о 14-й годині в приміщенні клубу ВАТ «Чексіл» (м. Чернігів, вул. Щорса, 66), оголошення про скликання яких було опубліковано в газеті «Голос України» від 16.10.1999 року.

Новий порядок денний:

1. Внесення змін та доповнень до статуту відкритого акціонерного товариства «Чексіл».
2. Затвердження рішення про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів реєстратору ЗАТ «Чексіл-трансфер».
3. Ліквідація фірмових салонів-магазинів та магазинів відкритого акціонерного товариства «Чексіл».
4. Затвердження рішення Правління ВАТ «Чексіл» про перетворення товариства з обмеженою відповідальністю «Чексіл-маркет» в дочірнє підприємство «Чексіл-маркет» відкритого акціонерного товариства «Чексіл».
5. Затвердження рішення Правління ВАТ «Чексіл» про затвердження статуту дочірнього підприємства «Чексіл-маркет» відкритого акціонерного товариства «Чексіл».
6. Звіт ревізійної комісії відкритого акціонерного товариства «Чексіл».
7. Вибори членів ревізійної комісії відкритого акціонерного товариства «Чексіл».

Реєстрація учасників зборів відбудеться 7 грудня 1999 року з 11.00 до 13.30.

Попередня реєстрація та ознайомлення з документами зборів буде проводитись 6 грудня 1999 року з 8.00 до 17.00 в кімнаті загального відділу (2-й поверх адміністративного корпусу) ВАТ «Чексіл».

Кожному акціонеру при собі мати паспорт, або інший документ, що засвідчує особу. Представникам акціонерів оформити відповідні довіреності на право участі і голосування на загальних зборах акціонерів товариства.

Правління ВАТ «Чексіл».

В Арбітражному суді м. Києва (252030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-в) знаходиться справа № 4/301, порушена за заявою Промінвестбанку України про визнання банкрутом Приватного підприємства «Фірма «Трембіта», п/рахунок № 644020 в Головному операційному управлінні Промінвестбанку України, МФО 300012, юридична адреса: 254217, м. Київ, вул. Драйзера, 11, кв. 243.

Заяви з майновими претензіями до боржника, а також заяви санаторів приймаються Арбітражним судом м. Києва протягом одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

За заявою Київського міського відділення Державного інноваційного фонду України Арбітражним судом м. Києва порушено справи про банкрутство:

№ 6/349-б — малого підприємства «Медікор»; 02160, м. Київ, вул. Регенератна, 4, р/р № 26009200002390 в Дарницькому відділенні АКБ «Укрінбанк», МФО 322023; ЗКПО 16296557;

№ 7/463-б — торгового підприємства «Делекта» у формі товариства з обмеженою відповідальністю; 01232, м. Київ, вул. Будищанська, 7, р/р № 2600830059701 в АКБ «Ростокбанк» у м. Києві, МФО 322692; ЗКПО 19248501;

№ 21/531 — товариства з обмеженою відповідальністю «Київ»; 02091, м. Київ, Харківське шосе, 164; р/р № 26006203842001 у Київській дирекції АБ «Україна», МФО 321574; ЗКПО 19020123.

Арбитражный суд Одесской области (270032, г. Одесса, пр. Шевченко, 4) возбудил дела о банкротстве:

1. МТПП «Атлант», дело № 17-21/6318, юридический адрес: Одесская область, Раздельнянский район, с. Степановка, ул. Котовского, 74А, код ОКПО 13889989, т/с 26002227071001 в ОФ КБ «ПриватБанк», МФО 328704.
2. СП «Кроун», дело № 17-21/6533, юридический адрес: г. Одесса, ул. Л. Шмидта, 24, код ОКПО 14331551, т/с 26005227186001 в ОФ КБ «ПриватБанк», МФО 328704.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются на протяжении месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражным судом Харьковской области (310022, г. Харьков, пл. Свободы, 5, Госпром, 8-й подъезд), возбуждено дело № 9346/7-72 о банкротстве Общества с ограниченной ответственностью «Каданс», юридический адрес: г. Харьков, пер. Адыгейский, 11, т/с 26002601 в «Мегабанке», МФО 351629, код ОКПО 23749440.

Претензии кредиторов и заявления возможных санаторов принимаются на протяжении месяца со дня публикации объявления.

Арбитражным судом Харьковской области (310022, г. Харьков, пл. Свободы, 5, Госпром, 8-й подъезд), возбуждено дело № 2672/7-72 о банкротстве КСП Птицефабрика «Заря» (пос. Хроли, Харьковского района, Харьковской области, п/о Пономаренки, 312134, р/счет 26007301157 в Основянском отделении Укрсоцбанка в г. Харькове, МФО 351889.

Претензии кредиторов и санаторов принимаются в течение месяца со дня публикации объявления.

Арбітражний суд Донецької області (340105, м. Донецьк, б. Пушкіна, 34) порушив справу № 18/355Б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Хайтек-Фернічер» (340017 м. Донецьк, пров. Вятський, 2а, код ЄДРПОУ 22000035, р/р 26009301611602 в Калінінському відділенні АК ПІБ м. Донецька, МФО 334453).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Житомирської області (м. Житомир, вул. Бердичівська, 25) порушив справу № 272 «Б» про банкрутство ВАТ «Корнинський цукровий завод», с. Корнин, Попільнянський р-н, Житомирська обл., р/р 26007200213001 в Попільнянському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 311238, код 00372345.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражным судом Запорожской области (330001, г. Запорожье, ул. Шаумяна, 4) возбуждены дела о банкротстве:

1. № 5/4/543 КСП имени Мичурина (332401 с. Елисеевка Приморского р-на, Запорожской обл.; р/с 26009800015001 в Приморском отд. АК АПБ «Украина», МФО 313214, ОКПО 03749796;
2. № 5/1/618 КСП имени Чкалова (332573, с. Чкалово Веселовского р-на, Запорожской обл.; р/с 26004800035001 в Веселовском отд. АК АПБ «Украина», МФО 313087; ОКПО 03749388;
3. № 5/3/546 КСП «Таврия», (332222, с. Тополиное Васильевского р-на, Запорожской обл.; р/с 26007800127001 в Васильевском отд. АК АПБ «Украина», МФО 313076, ОКПО 24907897.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Івано-Франківської області (м. Івано-Франківськ, вул. Грюнвальдська, 11) за заявами ВАТ «М'ясомолторг» м. Івано-Франківська порушив справи про банкрутство:

1. № Б-6/421, ЗВАТ «Німфи» (м. Івано-Франківськ, вул. Левинського, 1а, р/р 26009200016009 в АК АПБ Україна м. Івано-Франківська, код 00468903, МФО 336365);
2. № Б-6/423, ПВКФ «Смерічка» магазин № 26, (с. Татарів, Яремчанської міськради, р/р 2600130011022 в Укрсоцбанку м. Яремча, код 19384208, МФО 336149),
3. № Б-6/422, ТзОВ «Говір», (м. Калуш, вул. Винниченка, 8, р/р 26000200648001 в АК АПБ Україна м. Калуш, код 20544825, МФО 336075).

Претензії можливих кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

«ТзОВ НВП «ПОЛІДЕК» ліквідовано з 1 липня 1999 року».

«ТзОВ «Промінвестторг» повідомляє про своє закриття. Претензії приймаються протягом 30 календарних днів з дати опублікування цього оголошення».

Арбітражним судом Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Грюнвальдська, 11) порушено справу № Б-9/688 про банкрутство підприємства «Долинатеплокомуненерго» (77500, Івано-Франківська обл., м. Долина, вул. Грушевського, 26-а), р/р 26004200375001 в Долинському відділенні банку «Україна», МФО 336064, код ЗКПО 03339459.

Вимоги кредиторів та звернення санаторів приймаються судом протягом місяця з дня цієї публікації.

Арбітражний суд Луганської області (348000, м. Луганськ, площа Героїв Великої Вітчизняної війни, 3-А), порушив справу № 11/140б про банкрутство малого приватного підприємства виробничо-комерційної агрофірми «Леонід» (349102, Луганська область, м. Алчевськ; вул. Північна, 5, р/р 26002000057001 в Алчевській філії АКБ «Надра» м. Алчевськ, МФО 304461, код 13394058).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця від дня опублікації оголошення.

Арбітражний суд Закарпатської області (294001, м. Ужгород, вул. Народна, 4) порушив справу № 6/121 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Ужгородський завод продтоварів» (294015, м. Ужгород, вул. Капушанського, 170, АБ «Україна», р/р 26005216064001, МФО 312141, код ЗКПО 377851, ідентифікаційний код 00377851).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця від дня публікації.

У номер

✔ Запоріжжя

Погодні сюрпризи

У Запоріжжі оголошено надзвичайну ситуацію. Через ожеледь застигли 164 тролейбуси і 110 трамваїв. На деяких маршрутах електротранспорту ледь не повністю обірвано дроти. У місті немає жодного двору, де не попадали б гілки дерев. Вони обірвали сотні ліній електропередач, порушували приватні житлові будинки.

Не краща ситуація і в області. Без електроенергії лишилося 147 населених пунктів, 106 КСП, пошкоджено майже півтори сотні повітряних ліній електропередач різної потужності. Повністю знеструмлено Вільнянський район, до багатьох сіл неможливо додзвонитися, мешканці зосталися без питної води.

Припинено рух усіх поїздів від Запоріжжя до Синельникового та Мелітополя, закрито автомагістралі на Донецьк, Маріуполь, Новомосковськ. У Бердянську знеструмлено борошномельний комбінат, у Токмаку частково завод "Південдизельмаш". На щастя, не зафіксовано жодних неполадок на Запорізькій атомній.

На жаль, у Мелітопольському районі є загиблий. Він увечері у вівторок хотів самотужки під'єднати обірваний дріт до лінії електропередачі.

✔ Вінниця

Свої ковбаси смачніші

На Вінниччині зафіксовано небувало високий приріст виробництва м'ясних продуктів — у порівнянні з минулим роком переробні підприємства усіх форм власності виготовили їх на 72 % більше. Левову частку смачної продукції випущено комбінатом АТ "Вінницям'ясо": тут виготовляють понад 30 найменувань виробів.

Стало більше й овочевих консервів та безалкогольних напоїв — відповідно на третину і в 2,1 разу. У вінницьких магазинах, як показує статистика, 97 % продовольчих товарів — вітчизняного виробництва.

✔ Херсон

...А лісосмуги збережуться

Не секрет, що під час енергоносійної скрути мешканці багатьох сіл вирубували цілі лісосмуги на дрова. Таке становище було й у степовій Любимівці далекого Нововоронцовського району, інших селах. Але нарешті цьому покладено край. Адже стала до ладу нова 12-кілометрова лінія газопроводу.

Значні обсяги робіт виконали працівники об'єднання «Херсонгаз» Нововоронцовської пересувної мехколони № 7 за підтримки місцевого держгоспу «Піонер». На часі —газифікація віддалених сіл Миролюбівка, Петропавлівка, Нововоскресенське та інших.

✔ Чернігів

Тримайся, водію!

Дев'ята сесія Чернігівської обласної ради дозволила управлінню Державтоінспекції УМВС України у Чернігівській області зараховувати на спеціальні рахунки та використовувати на утримання дорожньо-патрульної служби штрафів, стягнених з порушників правил дорожнього руху на місці вчинення порушення.

✔ Фотофакт

Замело Київ...

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Там, де народжуються легені Криму

Добробут країни визначається за кількістю грошей, витрачених на посадковий матеріал

 Досвід

Море, сонце, чисте повітря — цього цілком достатньо для повноцінного відпочинку в Криму. Але бувалий курортник, якщо його попросити розширити цей перелік, обов'язково пригадає незабутню кримську природу; кислаті сосни, стрункі кипариси, екзотичні пальми. Медичні світила давно визначились: тутешні зелені насадження — лікар, не гірший за лазурове тепле море або лагідні сонячні промінчики. Тому в багатьох оздоровницях півострова відпочиваючим прописують аромотерапію. Сосна допомагає хворим на неврози та безсоння, ялівець лікує легені...

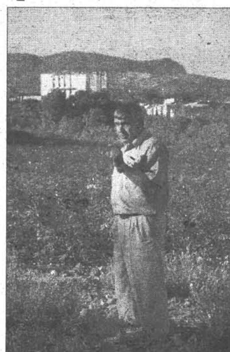
Микола Клішов може з повним правом сказати про себе, що доклав немало зусиль, щоб Крим був зеленим. Він —директор дослідного господарства «Приморське» державного Нікітського ботанічного саду. Це господарство міститься в селищі міського типу Партеніт (Ялтинський район) і спеціалізується на вирощенні саджанців, які реалізує численним курортам та містам, підприємствам автономії, приватним особам. Тут цілорічно пропонують більше ста найменувань декоративних, хвойних і листяних культур. Цілорічно, тому що вирощують їх за новою технологією: з закритою кореневою системою у 1—10 літрових контейнерах. Рослини можна саджати у відкритий грунт мало не будь-якої пори року.

Що одразу впадає у вічі на території колишнього радгоспу, то це суцільна автоматизація.

— Цю туманоутворюючу установку самі зробили, —розповідає Микола Клішов. — І цех клейки пакетів оснастили саморобним механізмом. Завдяки йому один працівник може робити 14 тисяч пакетів на день.

У 80-ті, повідав директор, «Приморське» щороку продавало 2,5 мільйона саджанців, за ними вишиковувалися довжелезні черги з міст та підприємств, писалися рознарядки, кому й скільки дефіцитного матеріалу господарство має виділити. Рівняючись на ці показники, і звели тут у 90-х потужний комплекс, де передбачалося, що всі операції: завантаження землі, фасування та інше, — будуть автоматизовані. Та Радянський Союз незабаром канув у Лету. З ним пішов у небуття і шалений попит на декоративні рослини. Тому комплекс довелося доавтоматизовувати самотужки.

Нині у «Приморському» працює 70 чоловік. 18 з них —охоронці. Усі пенсіонери. Молодим у справі захисту добра директор довіряє мало. Охороняти перш за все доводиться вироблювану продукцію: кипариси, пальми, ялівець, троянди і навіть маслини — надто модно стало у Криму будувати котеджі та озеленяти ділянки.

За філософією Клішова, добробут країни визначається за кількістю грошей, витрачених на посадковий матеріал. Ця теорія свідчить: найгірше ми жили у 1997 році. Тоді у «Приморському» реалізували всього 177 тисяч саджанців. До кінця цього року тут планують продати 400 тисяч рослин. І не лише вітчизняному споживачеві. У директорському сейфі зберігаються домовленості на вирощування саджанців кипарисів для Німеччини та Франції. Отже, життя поволі покращується.

Галина КВІТКА.

Крим.

На знімках: директор дослідного господарства «Приморське» державного Нікітського ботанічного саду Микола КЛІШОВ; саджанці у «Приморському» вирощують за новою технологією.

Фото автора.

Все найкраще — дітям. Багатих батьків

Нещодавно в Києві відбулася IV міжнародна виставка товарів та послуг для дітей «Бебі Експо-99»

 Виставки

Дитячий одяг та взуття, продукти харчування, іграшки тощо викликали неабияке зацікавлення у дорослих та маленьких відвідувачів експозиції. Хоча іноді роздрібні ціни на деякі вироби були не всім по кишені. Воно й не дивно, адже переважна частина експонатів —іноземного виробництва. Приміром, іграшки — з Італії та Німеччини, дитячі коляски — із Сполучених Штатів Америки, взуття — виробництва Чехії. Звісно, були й вітчизняні товари. Але часто-густо виставлена продукція легкої промисловості наводила на роздуми про те, що потрібно не захищати вітчизняного виробника, а, навпаки, захищатися від нього. Приміром, деякі моделі дитячого взуття прийшли ще з 70-х років. І тоді, і тепер шевці забувають про існування супінаторів, відсутність яких призводить до плоскостопості. Про зовнішній вигляд й говорити нічого. Дитячі костюмчики чи комбінезони батьки на свого нащадка могли б одягти хіба що за вироком народного суду. Але, хоч як це парадоксально, на одному й тому самому стенді поруч з цими «витворами мистецтва» висіли й дуже симпатичні речі. Від цього самого виробника. До речі, були на цій виставці й українські товари, які за якістю не поступалися закордонним, і помірні за ціною. Приміром, науково-впроваджувальне підприємство «Гран» уперше в Україні розробило та поставило на виробництво серію миючих засобів для дитячої білизни на основі натуральної сировини.

Богдан ДОВНИЧ.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 236694.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311219.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець — Верховна Рада України